

Zij streelde zijn hand, die naast haar lag. Zij kon de gedachte niet terughouden die bij haar opkwam: hoeveel mooier en sterker van expressie waren de handen van hem.. daar in Amsterdam. O, die nog eens te mogen streelen!

„Taco, zou je je betrekking hier er aan willen geven en met mij naar Amerika of naar Indië willen gaan, enfin, ergens, waar 't nog groot is en niet banaal, waar wij veel zouden moeten wagen.... met levensgevaar desnoods?”

Hij schrikte.

„Je weifelt.... en dat is me genoeg. Ik weet dat je moet weifelen, want je hebt kinderen en daar had ik in mijn egoïsme niet eens dadelijk aan gedacht. Maar ik ben egoïst en dat moet je goed weten! Je moet goed weten wie ik ben. Ik ben geen vrouw die zich opoffert voor een ander.... of 't moest zijn in een soort van waanzin.... de waanzin van een groote liefde. En ik heb je al gezegd, dat ik dien niet kan voelen voor jou. Ben ik niet altijd eerlijk geweest?”

„Je belastert jezelf.... je bent niet zoo egoïst.”

„Hoe weet je dat? Heb ik ooit iets gedaan of gelaten voor jou uit liefde? — Geloof me — dit, dat ik nu van je weg wil gaan, dat is het eerste offer, en het eenige wat ik je brengen kan.” — Zij stond op, te zenuwachtig om stil te blijven zitten. Zij ging naar de piano en sloeg een paar accoorden aan.

„Onzin, droomerijen en illusies van jouw kant; en van mijn kant....”

„Welnu?” vroeg hij ademloos.

„Van mijn kant een gewoon, banaal verlangen naar liefdes-emoties, het zoeken naar bevrediging, terwijl ik zeker weet, dat ik zoek in 'n verkeerde richting.”

Zij brak af in een schellen dissonnant.

„Ben ik nu een geschikte moeder voor je kinderen?”

Zij keerde zich om naar hem. „Is 't geen krankzinnigheid om zoo iemand ten huwelijk te vragen?”

Taco zat met het hoofd in de handen en zweeg. Toen hij zijn oogen ophief, stond Eveline nog tegen de piano aangeleund. Haar oogen schenen te droomen.

„Ja, je hebt gelijk,” zei hij, „dat een leven met mij en de kinderen alleen aanvaard kan worden met een groote liefde. Maar ik was zoo verwaand te denken, dat die misschien nog eens zou groeien.... uit je sympathie voor mij.”

„Dat is een vergissing,” antwoordde zij hard. En na een poos: „Herinner je je dien man, die me groette aan het stationnetje van Huis ter Heide? Voor hem heb ik 't gevoeld en ik kan hem nooit vergeten. Hij heeft me versmaad. Ik heb hem nooit kunnen bekoren. Daar heb ik dus de grievendste teleurstelling van mijn leven gekend en 't heeft me hard gemaakt voor de teleurstellingen die ik een ander aandoe. Ik kan 't niet helpen. — Taco, de laatste dagen heb ik gedacht, dat ik vergeten zou en me verzadigen kon, als ik me liet gaan met jou. Maar toen ik hem weer zag.... Ik heb gemerkt dat de schotel linzenmoes me niet verzadigen kan. Dat ik altijd hongeren zou, als ik mijn eerstgeboorterecht verkocht. Laat me alleen. Ik kan je niets dan ongeluk aanbrengen, geloof me.”

„Eveline.... God, zeg toch niet zulke vreeslijke dingen!”

„Ik zeg de waarheid. Wat jij nodig hebt, is een moeder voor je kinderen. En een moeder ben ik niet.”

Zij stak hem de hand toe. „Adieu beste vriend, ik ga. En breng me niet weg. Want ik zal nu voortaan alleen gaan.”

Hij zag haar machteloos na.